

ALASKA

THE LAST FRONTIER

ČERVEN 2014

1.DEN - ČTVRTEK 12.ČERVNA 2014

ODLÉTÁME NA ALJAŠKU

Letošní rozhodování o dovolené bylo vyřešeno již v průběhu jara. Pojedeme na Aljašku. Po dvou předchozích návštěvách Spojených států, a tedy dobře znalí tamního prostředí, chceme přeci jen vyzkoušet zase něco jiného, než krásné, ale hodně 'civilizované' národní parky západu USA. Snad i proto vybíráme oblast, která je mnohými světovými cestovateli nazývána poslední opravdovou divočinou na zeměkouli. Někdy také oblastí, kde medvědi vládnu lidem. Za zmínku určitě stojí historie Aljašky. O příchodu prvních obyvatel se mezi vědci vedou časté spory. Nejdiskutovanější verzí je příchod původních obyvatel přímo z Asie a to před mnoha a mnoha tisíci lety. Tehdy byl Beringův průliv ještě mostem. Mořské dno je tam totiž poměrně mělké, a tak prý existovala období, kdy mělčina vystoupila na povrch a první obyvatelé mohli přejít. Zajímavější je však novodobější historie. V roce 1867 totiž Aljašku koupil pro USA ministr zahraničí William Seward přímo od Ruska a to za směšných 7,2 milionu dolarů. Rusové o tuto oblast ztratili zájem a netušili, o jak obrovské bohatství přicházejí. Pozdější zlatá horečka i naleziště ropy jsou relativně nedávnou minulostí, kterou zná každý. Naše cesta začíná na pražském letišti Václava Havla ráno v 7.10 hodin SEČ. Nejprve letíme do Paříže, kde jsme za půldruhé hodiny. Po nezbytné a důkladné kontrole nastupujeme do letadla společnosti Delta Airlines, která nás dopraví do USA. Konkrétně do Seattle, kde je naše mezistanice při cestě na Aljašku. Letadlo odlétá z pařížského letiště v 10.30 hodin SEČ, ale nakonec nabírá před odletem zhruba hodinové zpoždění. Kapitán však slibuje, že ztrátu cestou dožene. Poklidný let trvá reálně deset a půl hodiny, ale je nutné odpočítat devítihodinový časový posun zpět, který ve skutečnosti posune hodinkami jen o slabé dvě hodiny dopředu. Je tedy před námi neskutečně dlouhý den. V Seattle přistáváme nakonec jen s drobným zpožděním ve 12.40 hodin místního času. Zmíněné zpoždění doháníme při kontrole imigračním úředníkem. Téměř liduprázdno, jen pár drobných otázek a už si jdeme pro naše zavazadla. Jenže moje zavazadlo stále nikde a to už po pásu jezdí opravdu všechna. Ptám se tedy pracovnice letiště, co dělat? Rychle někam volá a sděluje, že zavazadlo tady asi opravdu není. Mám se prý zeptat až v cílové destinaci a tam by měli vědět více. Nic se nedá dělat, další let do cílové destinace v Anchorage na Aljašce se blíží. Letadlo startuje ve 14.40 místního času a čeká nás pro dnešek závěrečný čtyřhodinový let. Odlétáme na čas a také přistání je přesné. V 17.40 hodin místního času, což je desetihodinový posun směrem zpět oproti České republice, jsme konečně v Anchorage na Aljašce. Město má 280 tisíc obyvatel a je jednoznačně největším městem Aljašky. Na letišti o zavazadle nevědí vůbec nic a slibují, že se ozvou ihned, jakmile dorazí. Stojím jen v kraťasech, tričku s krátkým rukávem a venku je odpoledne docela zima. Vůbec počasí je hodně zamračené, ale to je tady na samém severu velmi časté. Taxík nás odváží do hotelu Chelsea Inn, který je nedaleko a který byl pro první noc zamluven už dávno předem. Všechno klapě, teda kromě chybějícího zavazadla a po šesté hodině už jsme na pokoji. Ten má jednu velkou výhodu. Nemá žádné okno ven, tak nás letní bílé noci tady na severu dnes nemusí strašit. Je to kvůli slunci, které za obzor téměř nezapadá. Okamžitě usínáme velmi vyčerpaní po dlouhé cestě až na konec světa.

2.DEN - PÁTEK 13.ČERVNA 2014 Z ANCHORAGE NA POLOOSTROV KENAI

Ráno se probouzíme dost brzo, protože jsme včera ulehli příliš brzy. A tak už před pátou ranní strašíme na chodbě hotelu. Nejprve rychlá snídaně v nedalekém McDonaldu, kam cesta v kraťasech a tričku není žádný med. Následně nás vyzvedá v hotelu paní z půjčovny společnosti Enterprise, která nás veze do centra města, kde jsou kanceláře. Půjčujeme poměrně prostorný vůz značky Ford Espace a vracíme se na hotel kvůli naložení našich věcí. Do centra Anchorage se ještě jednou vracíme. Musím si nutně koupit něco na sebe, a když už je obchod s oblečením pomalu prázdný, je na čase odjet. Odjezd směrem na jih vede na poloostrov Kenai. Cestou se zastavujeme v Alaska Wildlife Conservation Center. Zde se starají o zvířata, která z nějakého důvodu nemohou žít v aljašské divočině. Projíždíme autem celý park, zastavujeme, fotíme a prohlížíme si zvířata, na které ve volné přírodě Aljašky můžeme narazit. Počasí nám příliš nepřeje. Cestou je pod mrakem a chvílemi i prší. Během pozdního odpoledne odjíždíme dále na jih po Seward Hwy až do stejnojmenného města, který je významným přístavem. Cesta sem dolů, nazvaná také Scenic Byway, patří mezi nejkrásnější na Aljašce, ale dnes je bohužel hodně hustá oblačnost a v horách se drží dokonce mlha. Přesto je cesta úplně pohodová a my přijíždíme do Sewardu kolem sedmé večerní. Městečko je velkým přístavem, odkud se dají podnikat cesty například k ledovcům, které sahají až do moře. Kotví tady také velké zaoceánské lodě. My jsme docela unavení, takže podnikáme jen rychlý nákup v místním supermarketu, který slouží jako večere a následně hledáme vhodné místo pro nocleh. Campground, jak nazývají v Americe místo pro stanování, je hned na začátku přístavního města, takže se tam hbitě přesouváme. Je poloprázdný a my můžeme nerušeně ulehnout. Zítra je také den.

3.DEN - SOBOTA 14.ČERVNA 2014 SEWARD A OKOLÍ

Seward je malé městečko, které čítá něco přes tři tisíce obyvatel. Jméno získalo po Williamu H.Sewardovi, který koupil pro Spojené státy Aljašku od Rusů. Má však své kouzlo. Nejen poměrně velký přístav, ale také uličky tohoto městečka jsou velmi kouzelné. Ráno se probouzíme opět poměrně brzy a odjíždíme nejprve na jižní cíp Sewardu k moři. Počasí je dnes o poznání lepší a nad mořem se drží téměř azurová obloha, byť v horách poměrně hustá oblačnost. Hledíme do dále a později projíždíme malebné městečko, abychom se s ním trochu seznámili. Po nezbytném nákupu ve stejném marketu jako včera, odjíždíme na ranní piknik kousek za přístav. Odtud vede naše cesta zhruba 19 kilometrů k ledovci Exit Glacier. Jedná se o jeden z lehce dostupných ledovců na Aljašce. Od parkoviště stoupáme po stezce mírně vzhůru po Overlook Loop Trail až k patě ledovce. Obdivujeme jeho částečně modré zabarvení způsobené obsahem kyslíku. Je zde velmi dobře vidět, jak ledovec postupně mizí. Vracíme se zpátky na parkoviště a krátce po obědě jdeme do přírodovědného střediska Alaska

SeaLife Center. Zde je možné nejen sledovat mořské živočichy, ale dokonce si na některé z nich i sáhnout, případně sledovat jejich uzdravovací proces v laboratořích. Mořských zvířat je tu nespočet. Mezi nejzajímavější jistě patří tuleni, lachtani, mořské vydry i další stvoření. Prohlídka nám zabírá zhruba tři hodinky, po kterých se přesouváme na místní nádraží. K odjezdu je tady připraven vlak, který za malou chvíli pojedě směrem na Anchorage. Aljašská železnice je světoznámá a to nejen kvůli překrásným výhledům na okolní přírodu. Vlak v Anchorage končit nemusí, dokáže totiž pokračovat daleko na sever, ještě za město Fairbanks. Musí to být nezapomenutelný zážitek, ale my máme přeci pronajatý vůz. Ještě jedna zajímavá historka se váže k městečku Seward. Před mnoha lety zde byla nultá míle Iditarod Trailu, historické trasy, která měří 938 mil a končí v Nome. Je podvečer a my míříme ještě jednou doplnit zásoby, které obratem sníme, abychom nedávali příležitost hladovým medvědům. Odjíždíme do stejného campgroundu za městem, kde uléháme ke spánku.

4.DEN - NEDĚLE 15.ČERVNA 2014 NORTHWESTERN GLACIER

Ráno je podobné tomu včerejšímu, takže polojasné a naše volba tak padá na celodenní lodní výlet se společností Marine Tours k ledovci, který se jmenuje Northwestern Glacier. Z nabízených výletů je nejdelší a trvá téměř 9 hodin. Dle mé navigace loď za tuto dobu ujede dobrých 200 kilometrů. Brzy ráno nejprve posnídáme a těsně po osmé hodině se hlásíme v přístavu k odjezdu. Ten je naplánován na devátou dopolední a kromě nás je na lodi dalších zhruba patnáct lidí a personál. To je rozumné množství, abychom se na palubě příliš netlačili. Hned po odjezdu z přístavu kapitán hlásí velrybu na levoboku a vydává se jí pronásledovat. V pravidelných intervalech se objevuje nad hladinou a poté zase mizí. Loď chvíli doprovázejí delfíni, na ostrovech zase posedávají lachtani a vzduchem se prohánějí papuchálci. O mořské živočichy tedy není nouze. Obloha je jen lehce zatažená a důležité je, že neprší. Kromě mořských živočichů máme překrásné výhledy na okolní ledovce. Protože volíme nejdelší možný zájezd, je jich cestou vidět spousta. Mezi nejzajímavější patří Bear Glacier, ale nejkrásnější je samozřejmě náš cílový, který se jmenuje Northwestern Glacier. Leží v půli naší cesty, kde na poměrně dlouhou dobu zastavujeme. Hlavním důvodem je skutečnost, že po určitém časovém období dochází k praskání ledovce a jeho sesuvu do moře. Zvuk je přímo hrůzostrašný, ale my jsme v bezpečí, protože naše loď stojí v dostatečné vzdálenosti. Nikdy se nesmí loď dostat blíže, než je výška ledovce nad hladinou. Kromě tohoto jevu je možné pozorovat tuleně, jak se válí na ledových krách a plují kolem lodi. Jsou velmi zvědaví, ale opatrní. Zhruba po hodině pozorování se vydáváme na cestu zpět, je téměř totožná s první polovinou, ale někdy kapitán obepluje malé ostrůvky z jiné strany. Před příjezdem do přístavu v Sewardu ještě sledujeme skupinku velryb v Aljašském zálivu. Kolem šesté večerní jsme zpátky a vydáváme se nejprve na sever ve směru Anchorage, abychom následně odbočili na Sterling Highway, která nás povede směrem na Homer. Obloha se protrhává a začíná občas svítit i sluníčko.

Chvilku vidíme také duhu. Kolem deváté večerní přijždíme do krásné oblasti, které vévodí jezero s názvem Kenai Lake. Všude kolem je spousta rybářů. Nám už se dále nechce, proto hledáme příjemný kemp v okolí. To se nám po pár minutách jízdy prašnou cestou daří. I přesto, že zde téměř nikdo není, uléháme nebojácně ke spánku. Večer se zvyšuje množství dotěrných komárů, o kterých se na Aljašce hodně vypráví. Snad to nebude tak hrozné.

5.DEN - PONDĚLÍ 16.ČERVNA 2014

HOMER

Ranní obloha není příliš optimistická a nemá daleko k dešti. Velmi dobře vyspalí směřujeme do města, které je zároveň přístavem a jmenuje se Homer. Má zhruba čtyři tisíce obyvatel a je odsud možné vyrazit lodí po Kachemak Bay nebo do národního parku Kenai NP. Cestou sledujeme velké množství rybářů, kteří loví lososy na Kenai River a o kousek dál na Russian River. Cestou do Homeru se zastavujeme na snídani v nevelké Soldotně a pokračujeme dále přes řadu malých městeček. Dokonce se tu nachází taková, jejichž název zůstal věrný původním vlastníkům Aljašky, tedy Rusům. V městečku Ninilchik zastavujeme u pravoslavného kostela nad zálivem. Později zde poprvé narážíme na losí rodinku. Losice s dvěma mlád'aty může být velmi nebezpečná, ale je naštěstí dost plachá. Přesto našemu fotoaparátu neunikne. Před příjezdem do Homeru začíná silně pršet a počasí tak zcela následuje předpověď. V cílové destinaci jsme kolem druhé odpolední a po krátké návštěvě Visitor Centra odjíždíme na Homer Spit, což v překladu znamená plivanec. Jedná se o úzký pevninský výčnělek, který vede několik kilometrů do moře. Jsou na něm především obchody a restaurace. Ten nejstarší z nich se jmenuje Salty Dawg Saloon, ale my nakonec obědváme vynikajícího halibuta s koprovou omáčkou v restauraci s názvem Captain Pattie's. Halibut je ryba nejchutnějšího masa a stojí opravdu za to. Venku stále poprchává, my se procházíme po plivanci a později přejíždíme na jednu z místních pláží, kde je možné pozorovat silný odliv. Odliv i příliv patří v této oblasti k největším na světě. K večeru prší ještě víc a my se vydáváme na zpáteční cestu, odkud jsme ráno přijeli. Na kraji plivance leží vrakoviště lodí snad celé historie Aljašky, pár si jich prohlédneme a potom už skutečně opouštíme město Homer. Cestou si všímáme, že nikde nefunguje elektrický proud. Vypadnul už při našem pozdním obědě v Homeru, ale nefunguje mnoho hodin na celém jihu Aljašky směrem od Anchorage. Při zpáteční cestě po Sterling Highway odbočujeme na Skilak Lake Loop Road. Jedná se o dobře udržovanou prašnou cestu, která vede krásnější přírodou a především kolem jezer. Napojí se na hlavní silnici znovu poblíž Russian River. Na ní potkáváme krásného rysa. Přechází majestátně cestu, zastaví a po chvilce odejde do lesa, odkud nás ještě chvilku sleduje. Vzácnost potkat tak plaché zvíře, které navíc budí velký respekt. Prašná cesta nás dovede až na břeh velkého jezera s názvem Skilak Lake, a protože je tu i campground, zůstáváme na nocleh právě tady. Stále trochu prší, ale my doufáme ve zlepšení.

6.DEN - ÚTERÝ 17.ČERVNA 2014 ZPĚT DO ANCHORAGE A DÁLE NA SEVER

Po včerejším i nočním vydatném dešti je den jako vymalovaný. Po obloze se prohání jen pár mráčků a pouze v horách se drží kupovitější oblačnost. My pokračujeme po prašné Skilak Lake Loop Road směrem k Russian River. Cestou hledáme nějaký otevřený obchod kvůli snídani, ale moc se nám to nedaří. Snad jeden velmi špatně zásobený, abychom následně mohli vyrazit na dopolední výlet podél řeky, která je známá velkou koncentrací lososů a ještě větší koncentrací rybářů. U Russian River jsme kolem deváté ranní. Nejprve musíme projít poměrně dlouhým campgroundem a teprve poté klesáme dolů k řece. Všude je skutečně velké množství rybářů, kteří nahazují své udice stále dokola do proudu řeky. Pravda, mnozí již mají velký úlovek na břehu, protože tady to jde opravdu samo. Chvilí pozorujeme chytání lososů a potom pokračujeme po proudu řeky směrem dolů až k soutoku s Kenai River. Máme se na pozoru, protože se může kdekoliv objevit medvěd. Jsou zde hodně rozšíření, protože i jim chutnají lososi a díky rybářům mají svou práci usnadněnou. Žádný se ovšem v okolí nenachází. Od soutoku řek se vracíme nahoru do kempu a potom zpět až k našemu autu, které parkuje nedaleko od vstupu do campgroundu. Krátce po poledni odjíždíme směrem na Anchorage. Počasí se neustále zlepšuje a my se těšíme na překrásnou Scenic Byway, která vede až do Anchorage podél mořské zátoky. Celý tento záliv se jmenuje Turnagain Arm a od silnice, která je navíc lemována železnicí vedoucí z Anchorage do Sewardu, jsou dech beroucí výhledy přes zátoku. Hodně zastavujeme a fotíme, občas se i projdeme dolů k moři. Zajímavou oblastí jižně od Anchorage je Potter Marsh. Jedná se o bažiny, osídlené mnoha druhy ptáků. Procházíme se po dřevěných můstkách, které umožňují bližší přístup k opeřeným zvířatům. Chvilí nám pózuje majestátní orl bělohlavý, chvíli zase mlád'ata racka. Poté už směřujeme do Anchorage, kde je nezbytné vyzvednout zavazadlo, které s pětidenním zpožděním konečně dorazilo. Paráda! Paní od společnosti Delta Airlines se za přepážkou ještě chvíli omlouvá, ale už je potřeba pokračovat v cestě. Dnes už vyrazíme na sever od Anchorage. Cesta ubíhá svižně a my míjíme několik menších měst jako Wasilla nebo Willow, které mělo být dokonce hlavním městem Aljašky ! Poprvé se nám v zorném poli objevuje Mt McKinley, nejvyšší hora USA i celé Severní Ameriky. Zalitá podvečerním sluncem se tyčí daleko vpředu. I když je stále slunce vysoko, nastává čas najít kemp a přenocovat. To se nám daří za městečkem Willow hned u řeky.

7.DEN - STŘEDA 18.ČERVNA 2014 PŘES TALKEETNU K DENALI NP

Ráno poleháváme poměrně dlouho, není žádný spěch. Dnes nás čeká cesta dále na sever směrem k národnímu parku Denali NP. Cestou však, na doporučení majitele campgroundu, odbočujeme z hlavní silnice směrem na malé, ale útulné městečko s názvem Talkeetna. Leží 23 km od hlavní silnice a je to tady opravdu

jako na konci světa. Vždyť odsud již žádná cesta nikam dál nevede ! Přesto je Talkeetna velmi významná. Pořádá se odsud mnoho vyhlídkových letů kolem nejvyšší hory Severní Ameriky - Mt McKinley. A to jak bez mezipřistání na ledovci, tak s ním. Skutečně mnoho společností zde tyto výlety nabízí. Stejně tak lze odsud dopravit horolezce helikoptérou na ledovec pod nejvyšší horu, odkud již sami postupují k vrcholu. Obloha je dnes zamračená, proto mnoho vyhlídek směrem k Denali nevidíme. Nevadí, procházíme se po malebném městečku a pozorujeme líný život místních obyvatel. Městečko vždy ožívá, když přijede vlak. Železnice totiž vede také sem a většinou přiváží mnoho turistů. Je nedlouho po obědě a my se vracíme zpět k hlavní silnici a odbočujeme vpravo směrem k Denali NP. Začíná pršet a obloha je velmi zamračená. Dnes si výhledů asi příliš neužijeme. Do národního parku Denali, který má rozlohu 24.000 km², přijíždíme ve večerních hodinách. Ještě stíháme navštívit místní Visitor Center a prodejnu knih. Dle předpovědi počasí však ani zítra nemá být lépe, proto uvažujeme pokračovat dále na sever a do parku Denali se vrátit až se počasí zlepší. Budeme se teď přece stále pohybovat v severních částech Aljašky. Odjíždíme tedy dále severně do malého městečka Healy, kde se nachází campground a tady dnes zůstaneme. K této oblasti se vztahuje ještě jedna zajímavá událost. Nachází se zde velmi slavný autobus č.142 z filmu Into The Wild (Útěk do divočiny). Je to skutečný autobus, který byl použitý při natáčení slavného filmu o dobrodruhu Chrisu McCandlessovi, který už měl plné zuby konzumní americké společnosti, a proto se rozhodl pro život v divočině. Odešel tedy na Aljašku. Nakonec se nechal odvést za město a odešel daleko do divokého vnitrozemí, kde žil téměř čtyři měsíce. Živil se lovem a pobýval v autobuse, který zde objevil a který mu tak mohl poskytnout bezpečné útočiště. Bohužel se nedokázal dostat zpátky, protože ho zastavila rozvodněná řeka. Jeho tělo našli lovci kožešin jen pár dnů po jeho smrti. Podle této skutečné události byla napsána kniha i natočený velmi slavný film. Mnoho cestovatelů při svých toulkách Aljaškou chce tento autobus navštívit, jako vzpomínku na Chrise, který odešel žít do divočiny. V autobuse je kopie jeho deníku i mnoho zajímavých skutečností, které popisují jeho život. Večer stále prší a my zůstáváme v městečku Healy do rána, kdy odjedeme dále na sever do Fairbanks.

8.DEN - ČTVRTEK 19.ČERVNA 2014 OD FAIRBANKS AŽ ARCTIC CIRCLE

Prší celou noc a také ráno není počasí lepší. Jasná a jediná volba je pokračovat hned ráno na Fairbanks a doufat, že se počasí alespoň trochu umoudří. Cesta tomu příliš nenapovídá, protože k vydatnému dešti se přidává ještě mlha. Navíc na mnohých místech je silnice v rekonstrukci a sjíždí se do jednoho pruhu. Často je nutné zastavit a počkat, až projedou protijedoucí vozy. Cestou si prohlédneme jediné městečko, které už dávno ztratilo ze svého lesku a slávy dob dávno minulých. Jmenuje se Nenana, leží na řece Tanana a kdysi bývalo významným cestovním milníkem zejména železniční a lodní dopravy. Dnes je to jedna hlavní ulice do centra s polorozbořenými domy a na konci nádraží, které je zároveň železniční muzeum. Dnes je však muzeum v rekonstrukci a dovnitř se nemůže.

Jednu důležitost si však město přeci jen zachovává. Každý rok se na Aljašce sází nemalé částky na stanovení přesného data prolomení ledů na řece Tanana. Speciální tripod se umístí doprostřed řeky a když se ledy prolomí, spadne dolů. Vyhrává ten, kdo datum určí nejpřesněji. Obrovské množství sázenek přijímají každý rok sázkové kanceláře. My tady nezevlujeme dlouho a pokračujeme dále na Fairbanks. Počasí ve Fairbanks je mnohem lepší a dokonce vykukuje i sluníčko. Zastavujeme pouze krátce pro doplnění chybějících zásob a také v novém Visitor Centru. Poté už pokračujeme dále na sever ve směru k řece Yukon a polárnímu kruhu. Cestou znovu hodně prší, ale přeháňky se střídají s oblačným a někde dokonce slunečným počasím. Zastavujeme pouze na jediném místě, kterým je Arctic Circle Trading Post, kde je možné zakoupit potvrzení o překročení severního polárního kruhu a který patří věhlasné rodině Carlsonových. Je to přistěhovalecká rodina, která je na Aljašce velmi známá množstvím vychovaných dětí (čtyři vlastní a čtyři adoptované). Jejich výchova v této odlehle části země, kde najít práci je velmi obtížné, je popsána v knize s názvem Homestead Kid. Knihu kupujeme přímo od paní Carlsonové, která je hlavní hrdinkou knihy, kterou později napsala jedna z dcer. Popisuje mimo jiné i stavbu Transaljašského ropovodu, který vede podél silnice téměř celou cestu a jehož stavba dala možnost výdělků mnohým, kteří v této odlehle oblasti Aljašky žijí. Ropovod vede napříč Aljaškou, měří 1 280 km a spojuje úplný sever země s Valdezem. To nejzajímavější cestou na severní polární kruh je však silnice s názvem Dalton Highway. Silnice začíná 135 km severně od Fairbanks, u městečka Livengood a vede až na sever země do města Dead Horse. Je dlouhá 667 km a téměř po celou dobu prašná. Zejména dnes po vydatném dešti bláto pěkně teče a auto na silnici klouže. Musíme jet pomalu a vzhledem ke zbývajícím kilometrům je to velmi únavné. Naštěstí se počasí výrazně lepší a začíná svítit slunce, které silnici poměrně rychle vysušuje. Je to zase o něco lepší a my se můžeme kochat pohledy do dálek, kam lidská noha nikdy nevstoupila a asi ani nikdy nevstoupí. Na silnici ani v okolí není jediné obydlí, usedlost, prostě nic, co by připomínalo přítomnost lidí. Kromě několika kamionů, které se proženou kolem a spojují sever země, město Dead Horse, s ostatními částmi Aljašky, zde nepotkáváme vůbec nikoho. Nefungují tady ani mobilní telefony. Ze silnice není ani žádná odbočka. My musíme přejet nejprve Yukon a potom pokračovat dalších 96 kilometrů až k severnímu polárnímu kruhu. Na Yukonu jsme kolem desáté večerní a naštěstí alespoň tady je malé občerstvení a možnost dotankovat pohonné hmoty za výrazně vyšší peníz. Využíváme, krátce zastavujeme a za chvíli už pokračujeme na sever po prašné cestě. Auto je k nepoznání, celé od bláta. Poznáváme opravdovou aljašskou divočinu ! K severnímu polárnímu kruhu přijíždíme těsně před půlnocí, ale množství světla a výška slunce tomu příliš nenapovídá. Ano, jsme v oblasti, kde sluneční svit trvá v letních měsících 24 hodin a slunce nezapadá za obzor ani na chvíli. Fotíme se u severního polárního kruhu a snažíme se vyhnout hejnům dotěrných komárů, kterých je tady opravdu nespočet. Dnes nás čeká už jen krátký přejezd zpátky. Jedeme po stejné a jediné silnici asi 30 kilometrů. Nacházíme malé odpočívadlo, kde zůstáváme na přenocování. Spí se špatně, protože slunce svítí a nedá se před ním nikde schovat. Ale buďme rádi, že po deštivých dnech, je zase trochu pěkně. Jsme přeci na severním polárním kruhu !

9.DEN - PÁTEK 20.ČERVNA 2014 ZASE ZPÁTKY VE FAIRBANKS

Ráno se budíme až kolem jedenácté, protože se nám usínalo velmi špatně. Opouštíme malé parkoviště a směřujeme zpátky jižním směrem. Je lehce pod mrakem a prašná silnice během noci vyschla a už vůbec neklouže. Jede se tedy mnohem lépe než včera. Opět zastavujeme na krátké občerstvení na břehu řeky Yukon a po chvíli pokračujeme dál. Počasí se lepší a mizí i mraky. Je azurová obloha a žádné další zastávky nás až do Fairbanks nečekají. Do druhého největšího města Aljašky přijíždíme kolem páté odpolední. Město s 30 000 obyvateli je dnes velmi významným městem celé Aljašky, i když jeho význam stoupl až v posledních desetiletích a to na úkor Nenany. Nejprve hledáme ubytování někde v penzionu, což se nám poměrně rychle daří. Trochu ztřeštěná paní nám nabízí pokoj pro dva, což nám vyhovuje, i když za cenu mnohem vyšší než uvádí letáček. Po ubytování odjíždíme na večeri a cestou se zastavujeme ve světoznámé výrobně dřevěných misek s názvem Great Alaska Bowl Company. Na místě je možné výrobu přímo vidět a prodávají se zde také další typické aljašské produkty, jako jsou sirupy, bylinné čaje a omáčky. Večer ještě navštívujeme park s názvem Golden Rush. Ten je koncipován ve stylu zlaté horečky a nechybí ani opravdový kolesový parník, který brouzдал od roku 1933 okolní řeky. Kolem desáté se vracíme do penzionu a uléháme ke spánku. Dnes je na Aljašce nejdelší den v roce, slunce zůstane na obzoru plných 24 hodin a tento den se zde nazývá Půlnoční slunce. My jsme ale velmi unaveni po včerejším putování na severní polární kruh, proto spíše hledáme tmavé místo ke spaní. Místní penzion je k tomu přímo předurčen. Spí se dobře a z okolních ulic není vůbec slyšet, že dnes se na Aljašce slaví a mnoho lidí nepůjde vůbec spát.

10.DEN - SOBOTA 21.ČERVNA 2014 TERMÁLNÍ LÁZNĚ V CHENA HOT SPRINGS

Obloha je ráno lehce zamračená a my vyrážíme nejprve dokoupit zásoby jídla. Naším dnešním hlavním cílem je odpočinek v nedalekém rekreačním středisku s názvem Chena Hot Springs. Nachází se zhruba 90 km východně od Fairbanks. Cestou pozorujeme několik losic, které se pasou opodál. Ale před objektivem každá utíká do lesa. Do rekreační oblasti, kde horké prameny vyvěrají ze země, přijíždíme krátce po poledni a hned jdeme do bazénů. Nachází se jich v areálu několik, ale pouze jediný je přírodní a venkovní. Je umístěn ve velmi pěkném prostředí a obložený velkými kameny. Voda je opravdu horká a má určité přes 40 stupňů. Do venkovního bazénu mohou kvůli teplotě vody jen osoby nad 18 let. Vydržíme relaxovat ve vodě dobré čtyři hodinky a střídáme bazén venkovní s vířivkami uvnitř. Občas se kolem venkovního bazénu projdou koně nebo dokonce statná losice. Příroda je i tady na dosah. Kolem čtvrté odpolední opouštíme bazénový komplex a ještě si procházíme rekreační oblast, abychom následně vyrazili směrem na Fairbanks. Cestou se pasou opět losice a při krajnici stojící auto nás dokonce informuje o mláděti medvěda, které si hraje dole při

řece. Pozdě, než vyskočíme z auta, medvěd je pryč. Kousek od silnice na Fairbanks se nachází malé město North Pole. Je známé domovem Santa Klause a sjíždí se sem mnoho turistů, aby toto kýčovitě místo navštívili. Také my nesmíme chybět, proto po krátkém hledání vstupujeme do objektu. Uvnitř se nachází mnoho vánočních dárků a předmětů, které zde turisté hojně nakupují. Nechybí ani dopisy dětí, kteří žádají Santu o vánoční dárky. Některé z nich jsou pověšené na chodbě a je velmi vtipné si je číst. Uvnitř nechybí ani pravý Santa, tedy starší fousatý pán, jehož náplní práce je sedět na židli a fotit se s každým, kdo o to projeví zájem. Máme tady v červnu opravdové vánoce ! North Pole opouštíme po půl hodině a odjíždíme přes Fairbanks na jih. Zítra má být pěkné počasí, proto chceme navštívit národní park Denali. Cestou nám kamínek z protijedoucího auta rozbíjí okno a trhлина se neustále zvětšuje. Hlídat se to nijak nedá, proto jen sledujeme její postup. To ještě bude veselo. Do Healy, poblíž národního parku Denali, přijíždíme kolem deváté večerní a hned hledáme místo na spaní. V místním campgroundu je plno, tak to zkusíme ještě poblíž Visitor Centra, ale ani zde není místo. Nakonec volíme pro nocleh parkoviště poblíž dětského hřiště v Healy. Nic se nedá dělat. V noci docela silně fouká. Alespoň to rozežene mraky nad Denali NP.

11.DEN - NEDĚLE 22.ČERVNA 2014 DO NITRA DENALI NP

Ráno si musíme přivstat, protože autobusy od Visitor Centra odjíždějí do nitra parku hned po ránu. Cesta je totiž dlouhá a vede nejen po asfaltové silnici, ale z větší části po prašné cestě. Do parku se vozidly nesmí a každý návštěvník si musí zakoupit lístek na autobus podle toho, do jaké zastávky chce dojet. Pak už není důležité, kolikrát z autobusu vystoupí a do kterého dalšího nastoupí, protože těch tady jezdí velké množství. My odjíždíme naším autobusem v osm hodin ráno. Výhoda ranního odjezdu souvisí také s počasím, protože v ranních hodinách je opravdu pěkně. Azurová obloha s několika mráčky nás bude doprovázet po celou cestu. Řidička našeho autobusu se nám představuje a doprovází nás po celé cestě a přitom plní roli průvodkyně, která do mikrofonu po celou cestu vypráví, co můžeme v parku vidět. Pravidla jsou taková, že pokud někdo z cestujících uvidí u silnice zvíře, tak zavolá a řidička ochotně zastaví. Tak to probíhá po celou cestu a skutečně kolem cesty je mnoho zvířat, i když většinou ve velké vzdálenosti. Pozorujeme tak soby, medvědy, losy a další zvířata. Co je ale dechberoucí, tak to okolní příroda. Překrásné výhledy na nádherně zbarvené kopce i nejvyšší horu Severní Ameriky Mt McKinley, která měří 6.168 metrů a stále roste. Tyčí se majestátně nad národním parkem a často bývá pokrytá oblačností, proto je její vrchol vidět jen zřídka. Ale dnes to po většinu času jde. Mt McKinley má zajímavou historii. Původně se jmenovala Denali a místní lidé mají zájem, aby se tak jmenovala znovu. Změnu v názvu, na ten současný, souvisí s bývalým prezidentem USA, ale ten tady na Aljašce ani nikdy nebyl. Petice za změnu názvu podle národního parku zatím úspěšné nejsou. Naší konečnou zastávkou po zhruba 100 kilometrech je Eielson Visitor Center. Odtud jsou nádherné vyhlídky na okolí a hlavně místo na relax. Jdeme krátkou procházku po

okolí, ale potom poleháváme na svazích národního parku. Zpět s naší řidičkou nepojedeme a počkáme si na některý z dalších autobusů. Také z tohoto místa sledujeme dalekohledem místní faunu. Teprve kolem čtvrté odpolední jedeme zpět. Náš nový řidič už tolik sdílný není, ale také hodně zastavuje a my se můžeme kochat přírodou i nadále. V sedm jsme zpět na parkovišti a před odjezdem ještě pozorujeme statnou losici a o kousek dál další, ještě s malým losem. Přejíždíme opět do Healy, kde je v místním campgroundu už místo a my tady zůstáváme na dnešní nocleh, abychom se ráno opět vrátili do parku. I zítra má být pěkný den. Uléháme kolem jedenácté večerní pod stromy, abychom eliminovali svítící slunce.

12.DEN - PONDĚLÍ 23.ČERVNA 2014

CESTA K SAVAGE RIVER

Dnes není žádný spěch, a tak poleháváme až do devíti hodin. Slunce opět září na obloze a den je hodně podobný tomu včerejšímu. My chceme vyrazit znovu do parku a dát dnes spíše přednost pěším výletům. Po krátké zastávce v Denali Village, což je malé městečko před vjezdem do parku, parkujeme u Visitor Centra. Pojedeme totiž autobusem, který pendluje po parku až ke stanici, která se jmenuje Savage River. Je to poslední zastávka, kam je možné dojet bez poplatku a navíc jsou zde dva, mezi turisty oblíbené, výlety. První z nich je velmi lehký, jedná se zhruba o tři kilometry dlouhou procházku podél Savage River Loop Trail. Nejprve po jedné straně říčky tam a po té druhé zpátky. Z parkoviště je možné vyrazit ještě na druhý výlet, který stoupá do kopců a odkud je velmi pěkný výhled na okolí. Protože chceme ještě stihnout přehlídku tažných psů, která začíná ve čtyři hodiny odpoledne, nemáme tolik času, abychom absolvovali celý horský trek. Jdeme jen nahoru, odkud si prohlédneme okolní krajinu. O půl čtvrté odjíždí z parkoviště autobus, který musíme stihnout. To je pro nás bez problémů, protože cesta dolů ubíhá velmi svižně. Také řidič autobusu nejede úplně pomalu a my jsme ve čtyři hodiny na místě. Více než půlhodinové představení o tažných psech husky, je velmi zajímavé. Dozvídáme se spoustu informací, jak psi pomáhají v národním parku zejména během zimních měsíců, kdy výška sněhové pokrývky dosahuje mnoha metrů. Opravdu zajímavé i s krátkou ukázkou tažení saní, i když dnes jen po štěrkové cestě. Ještě prohlídka kotců a už nás veze autobus zpět do Visitor Centra. Zde je možné ještě shlédnout krátký film o národním parku Denali v jednotlivých ročních obdobích. Hladoví se znovu přesouváme do Denali Village, kde večeříme. Také dnes zůstaneme na noc v campgroundu v městečku Healy. Protože je v kempu možné vyprat, večer ještě stačíme naplnit dvě pračky a jednu sušičku, takže od zítřka můžeme být opět v čistém. Po odpočinkovém dnu uléháme ke spánku kolem jedenácté, sluníčko je stále nad obzorem.

13.DEN - ÚTERÝ 24.ČERVNA 2014 PO DENALI HWY NA VÝCHOD

Dnes ráno už není tak pěkné počasí jako předchozí dva dny. My opouštíme město Healy a míjíme vjezd do národního parku Denali, abychom pokračovali směrem k silnici, která dle svého názvu sice národní park připomíná, ale vede na druhou stranu. Jmenuje se Denali Hwy a vede od národního parku na východ. Z hlediska výhledů do aljašské přírody, patří k nejkrásnějším, z hlediska kvality povrchu naopak k nejhorším. V celé své délce, která se blíží 200 km, je prašná s mnoha dírami a výmoly. Nejprve doplňujeme pohonné hmoty, protože během celé prašné silnice není možné doplnit vůbec nic. Dokonce ani mobilní telefony tady nemají signál. Krásy přírody to však bohatě vynahradí. Snad jen škoda, že počasí je zamračené a občas dokonce prší, jinak bychom si celou scenérii mohli užít mnohem víc. Snad ještě během našeho pobytu na Aljašce bude příležitost projet si silnici za lepšího počasí. Cestou není ani příliš lidských obydlí, a když už jsou, tak jsme opravdu překvapeni, kde je možné vůbec žít. Cesta po Denali Hwy trvá více než čtyři hodiny, protože je v některých pasážích nutné jet velmi pomalu. Jde na nás hlad, ale kde nic, tu nic. Malou naději vkládáme do městečka Paxson, které se nachází přesně na druhé straně, tedy na jejím konci. Čeká nás však nemilé překvapení, protože vidíme jen jedno prázdné a polorozbořené stavení, jinak nic. A tak jediným milým překvapením je sledování mláděte dikobraza s jeho matkou, přecházející Denali Hwy. A pak už rychle na sever, do města Delta Junction, které se nachází zhruba 100 km od Paxsonu. Jedeme po úplně první silnici, která na Aljašce spojuje jih se severem a jmenuje se Richardson Hwy, ale je parádní a můžeme jet jako o závod. Tedy s přihlédnutím k poškozenému přednímu sklu, které už dále nepraská. V první části naší cesty do Delta Junction se naskýtají stále velmi pěkné výhledy na pestrobarevné okolní horské svahy, později už je to spíš rovina a vidíme alespoň pasoucí se losice. Do města Delta Junction, které je pro dnešek naší cílovou destinací, přijíždíme okolo půl desáté večerní. Cestou můžeme vidět také velký armádní komplex, který je nejseverněji položenou americkou vojenskou základnou a jmenuje se Fort Greely. Rychle navštívujeme pizzerii v centru s názvem Pizza Bella a můžeme tak zahnat dlouho trvající hlad. Pizza je vynikající, jen s výběrem velikosti to lehce přeháníme, a tak nám milá paní ještě balí třetinu s sebou. Nocleh volíme v Motelu 7 kousek za městem ve směru Fairbanks. Docela dlouho nenápadný a malý motel hledáme, ale nakonec jsme v něm. V noci dost prší.

14.DEN - STŘEDA 25.ČERVNA 2014 PO ALASKA HWY DO CHITINY

Nejen podle předpovědi ráno dost prší. Se vstáváním tak příliš nespěcháme. Teprve kolem poledne odjíždíme směrem na městečko Tok. Ten se nachází jihovýchodním směrem od Delta Junction. Cesta vede po věhlasné Alaska Highway, která byla postavena americkými vojáky v době druhé světové války,

kdy Japonsko ohlásilo bombardování Aljašky. To byl hlavní důvod, aby tato silnice byla postavena. Vede přes celou Kanadu a její konec je právě v Delta Junction. Do nevelkého městečka Tok přijíždíme okolo třetí a zastavujeme se jen na krátkou návštěvu obchodu se suvenýry. Zanedlouho již směřujeme jižním směrem, abychom dnes dojeli alespoň do Chitiny, což je vstupní brána do oblasti, kde se ve velkém těžila měděná ruda. Počasí se cestou trochu zlepšuje, už neprší a je pouze pod mrakem. Přesto výhledy do národního parku Wrangell-St.Elias NP jsou mizerné. Vršky kopců jsou zahaleny v husté oblačnosti. Do Chitiny přijíždíme kolem desáté večerní a hledáme místo k přespaní. Kousek za řekou je malý rybářský kemp, tak zůstáváme právě tam. Ještě krátká vycházka k řece s pozorováním rybářů a už uléháme k zaslouženému odpočinku.

15.DEN - ČTVRTEK 26.ČERVNA 2014 CESTA PŘES MC CARTHY DO KENNICOTTU

Kolem deváté ranní opouštíme poklidný rybářský kemp, abychom se ještě zastavili na snídani v malém hotelu v Chitině. Poté musíme absolvovat velmi náročnou, šterkovou a hrbolatou silnici McCarthy Road až před stejnojmenné městečko. Celá šterková cesta měří zhruba sto kilometrů a jako jediná vede do hloubi národního parku Wrangell-St.Elias. Částečně je shodná s historickou železniční tratí, která tudy vedla a po které se odvážela měděná ruda právě z oblasti, kam směřujeme. Dnes už je železnice pryč, ale šterková cesta tady zůstává. Na parkoviště před McCarthy přijíždíme kolem poledne. Dál se jet autem nesmí, to musí zůstat na parkovišti před řekou. My přecházíme přes úzký most a čekáme na mini autobus, který nás odveze do šest kilometrů vzdáleného Kennicottu. Cesta mezi McCarthy a Kennicottem je snad ještě horší, ale nám to nevadí, protože se těšíme do oblasti, kde zůstala historie související s těžbou mědi. Cestou se nám naskýtá krásný výhled na ledovec, kam také vyrazíme. Je jeden z největších v Severní Americe. Ale pěkně postupně. Nejprve nás čeká zajímavý pohled na zachovalé budovy, kde se těžila měděná ruda. Některé jsou v rekonstrukci a nutno podotknout, že se majitelé velmi snaží o uvedení staveb do původního stavu. Moc pěkné. Dovnitř se však bez průvodce nesmí, protože by to mohlo být nebezpečné. My pokračujeme severním směrem, čeká nás zhruba tříkilometrový výlet k ledovci. Po hodinové cestě stále mírně do kopce jsme u paty ledovce. Mnoho turistů se po něm prochází, takže neváháme a jejich kroky následujeme také. Paráda, skvělý zážitek, jen je nutné v některých pasážích dbát zvýšené opatrnosti, dost to totiž klouže. Jakmile máme dost, vracíme se zpět do Kennicottu, kde si ještě dáváme pizzu a následně nás malý autobus odváží zpět do McCarthy. Cestou nám běží před koly velký medvěd, ale po několika desítkách metrů znovu odbočuje do lesa, takže si ho moc neužíváme. V McCarthy je konečná, my si prohlížíme v centru obce dobové hotely a potom už směřujeme k našemu autu na parkovišti za řekou. Čeká nás opět náročný a pomalý přejezd McCarthy Road do Chitiny a ještě cesta k noclehu. Cestou není vůbec nic, kde by bylo možné ulehnout ke spánku. Lepší to není ani po Richardson Hwy, takže těsně před půlnocí přijíždíme do Valdezu. Tam se nám daří najít motel s názvem

Keystone, kde objednáváme noclehy na následující dva dny. Ke spánku uléháme těsně po půlnoci a už se těšíme na zítřek, podle předpovědi má být slunečné počasí a Valdez je nádherné přístavní město, nad kterým se tyčí štíty zasněžených hor.

16.DEN - PÁTEK 27.ČERVNA 2014 VALDEZ A OKOLÍ

Ráno je jako vymalované. Vyrážíme na prohlídku města. Valdez je přímořské městečko, obklopené vysokými horami, které má zhruba 4.000 obyvatel. Na významu získalo především v době zlaté horečky, kdy tudy proudily davy zlatokopů přes ledovec směrem na Klondike. V moderní době sem byl přiveden Transaljašský ropovod ze severu země, ale nejvýznamnější je tu určitě rybolov. My si užíváme především nádherné pohledy přes moře do hor a na ledovce, které město obklopují. Zastavujeme se v malém přístavu, ale navštěvujeme také obě místní muzea, která se věnují historii města od dob vzniku při zlaté horečce. Zajímavé je sledovat události kolem velkého zemětřesení v 60.letech dvacátého století, které vymazalo původní město z mapy. To nové je vybudované čtyři míle od původního. Na starém místě už je k vidění jen památník. Muzea se věnují také neslavné tragédii tankeru Exxon Valdez, který zde způsobil obrovskou ekologickou katastrofu a dodnes je hluboko v zemi možné najít stopy po ropě. Krátce po poledni obědváme a potom už odjíždíme naproti přes zátoku, kde nás čeká zhruba dvouhodinový výlet Salmon Gulch Trail. Náročná a členitá cesta stoupá od silnice lesem až k výhledům na celou zátoku a potom ještě k přehradě, odkud je výhled směrem k ledovcům. Cesta zpátky na parkoviště je pořád mírně z kopce, takže u auta jsme za chvíli. Cestou do Valdezu vidíme vedle ulice velkého hnědého medvěda, jak přechází směrem k moři. Okamžitě zastavujeme a sledujeme medvěda z bezprostřední blízkosti. Ten má jasný cíl, ulovit na mořském pobřeží chutnou večeři. Začíná překrásná hodinka, kdy pozorujeme, jak medvěd loví lososy a vlastně ho nic jiného nezajímá. Zběsile poskakuje v moři, chvíli plave, pak zase loví, no paráda ! Na místě zůstáváme víc než hodinu a nejlepší je závěr, kdy těsně kolem nás prochází a odnáší si poslední úlovek s sebou zpátky do lesa. Ve Valdezu ještě navštěvujeme slavnou restauraci Mike's Palace, kde večeříme halibuta a velký salát. Vynikající večeře. V motelu jsme lehce po desáté a zanedlouho uléháme ke spánku. Dnes jsme si den opravdu užili, celý den nebe s pár mráčky a sluníčko stále svítí.

17.DEN - SOBOTA 28.ČERVNA 2014 Z VALDEZU OPĚT NA SEVER

Ráno je znovu parádní počasí. Dnes přeci jen vstáváme o něco dříve a stíháme i snídani, která je v ceně ubytování. Dokonce se potkáváme i se Slováky, kteří tu jsou na jedenáct dní a také se snaží projet na Aljašce co nejvíce. Po snídani balíme věci a vyrážíme ještě na dopoledne po Valdezu. Dnes nás čeká lehký výlet

s názvem Dock Trail, odkud je vidět nejen přístav, ale i celá zátoka. Okruh není dlouhý, měří slabě dva kilometry. Při návratu na parkoviště se nás ptá další z turistů, zda jsme potkali medvěda, že prý v tomto malém zalesněném hájku žije a je lepší s sebou brát sprej proti medvědům. No vědět to, vůbec bychom se tam nevydali. Ale žádný medvěd tam k vidění není. Z Valdezu odjíždíme lehce po poledni, ještě totiž dokupujeme zásoby jídla, protože cestou na sever po Richardson Hwy toho moc není. Nezapomeneme samozřejmě odbočit ani na místo, kde jsme včera dlouho pozorovali medvěda, ale dnes po poledni tam není. A tak je čas popojet dál. Abychom celou cestu jen nejeli, zastavujeme se na krátké protažení v místě kudy táhli kdysi zlatokopové a kde se dnes nachází na jejich památku muzeum. Místo se jmenuje Copper Center. Kolem šesté večerní jsme u jezera Summit Lake s překrásnými výhledy na Alaska Range. Pohoří celé pokryté sněhem se nám objevuje stále blíž a blíž téměř po celou cestu. Krásné pohledy nejen přes jezero k bílým štítům a následná odbočka na Denali Hwy patří k vrcholům dnešního dne. Nechce se nám jet až do pozdních hodin, proto jen několik kilometrů po vjezdu na Denali Hwy nacházíme kemp u velkého jezera, který se jmenuje Tangle Lake. Je plný rybářů, ale poklidný. Zůstáváme tam na přenocování a před spaním ještě stíháme krátkou vycházku dolů k jezeru. Sluníčko nejen svítí, ale dokonce i pálí. Protože máme dost času, uklízíme celé vozidlo, abychom po více než čtrnácti dnech vůbec věděli, co kde máme nebo už nemáme. Kolem desáté uléháme ke spánku.

18.DEN - NEDĚLE 29.ČERVNA 2014 NAPŘÍČ PO DENALI HIGHWAY

Vstáváme okolo osmé ranní a vydáváme se na cestu po Denali Hwy. Cestou se zastavujeme na vyhlídce Maclaren Summit, který je druhým nejvyšším pasem, průjezdným pro vozidla na Aljašce. Jsou z něj pěkné výhledy na celé okolí. Snídáme u Maclaren Creek, kde je příjemné posezení na ranči i s výhledem na divokou řeku. Obloha je polojasná a sluníčko příjemně hřeje. Prašná cesta však ubíhá pomalu, protože je nezbytně nutné jet pomalu a velmi opatrně. V celé oblasti není žádné telefonní pokrytí a také provoz je zde velmi slabý. Při případných technických problémech s vozem je těžké najít pomoc. Takže vůbec nespěcháme ! Po celou cestu, která měří téměř dvě stě kilometrů, se za autem práší a i když jsou ze silnice překrásné scénické výhledy, jsme radši, když vyjíždíme u Cantwell na asfaltovou silnici. Kromě povinného tankování, zde odbočujeme na jih a pomalu tak opouštíme celou oblast Denali. Jediná delší zastávka, kromě ranní snídani, je v Talkeetně, kam si od hlavní silnice zajíždíme pro několik upomínkových předmětů. Tu známe dobře, zastavovali jsme tady cestou na sever. Z Talkeetny už nejedeme dlouho. Zůstáváme opět v nám dobře známém kempu poblíž Willow.

19.DEN - PONDĚLÍ 30.ČERVNA 2014 PŘES HUTCHER PASS KE ZLATÝM DOLŮM

Noc je dost hrozná, protože nám nad hlavou stále létají dotěrní komáři. Usnout se nám daří až velmi pozdě. Ráno je však krásný den, takže se loučíme s majitelem příjemného campgroundu a směřujeme dále na jih. Ve Willow však odbočujeme mimo hlavní silnici a pro další cestu vybíráme velmi prašnou stezku, která vede do Hutcher Pass. To je místo proslavené zlatou horečkou. Cestou pozorujeme bobra, který zvědavě vybíhá na cestu, ale také místa, kde je dodnes možné narazit na zlatou žílu. Kousek pod nejvyšším bodem dochází k nepříjemnému překvapení. Cesta je dál uzavřená, takže se musíme vrátit zase zpátky na hlavní silnici do Willow a pokračovat až do Wasilly po hlavní silnici. Tady odbočujeme nejprve k muzeu, které připomíná slavný závod psích spřežení Iditarod a to včetně štěňátek, se kterými je možné se pomazlit. Jsou zde také portréty všech vítězů nebo měděný pes Balto, který jako první donesl do Nome v roce 1925 sérum proti záškrtu. Odtud se vracíme opět do Hutcher Pass, abychom se konečně dostali ke zlatým dolům s názvem Independence Mine. Zlato se zde těžilo až do šedesátých let 20.století. Dnes je zde možné prohlédnout si zachovalé budovy i těžební místa. Zůstáváme v této oblasti asi hodinku a poté sjíždíme dolů do městečka Palmer, podívat se na pižmoní farmu. Jedná se o velmi početné stádo, které žije ohraničené ve velkých výběžích. Dnes čítá přes 80 kousků těchto mohutných zvířat, která jsou pro člověka velmi nebezpečná. Tady se bát ale nemusíme, protože jsou za plotem. Prohlídka trvá zhruba 40 minut. Je podvečer a nám zbývá poměrně dlouhý přejezd přes Anchorage jižním směrem až k Russian River. Je polojasná obloha, ze které chvílemi i lehce zaprší. Čím jsme jižněji, tím je počasí lepší. Po odbočce na Sterling Hwy se začínáme poohlížet po nějakém ubytování. V plné rybářské sezóně, která je v této oblasti nejproslavenější, to není vůbec jednoduché. Až teprve třetí zastávka je úspěšná. Naprosto úžasné ubytování v Cooper Landing se jmenuje The Hutch Bed & Breakfast. Před jedenáctou večerní jsme na místě a majitel nás hned ochotně přijímá. Čeká nás parádní spaní.

20.DEN - ÚTERÝ 01.ČERVENCE 2014 NA LODI PO KENAI RIVER

Ranní probuzení připomíná první červencový den. Venku je azuro a teplo. Nejprve jdeme na snídani, abychom se následně připravili na výlet po řece Kenai. Řeka je ledovcového původu a má úžasně modrou barvu. Žádný z jejích přítoků se takovou barvou nemůže pyšnit. Čekáme na majitele loďky, která je mnohem pevnější než raft a které dnes svěříme své životy. Kolem jedenácté přijíždí pohodář, který se jmenuje Adam. Je mu lehce přes třicet a bude dnes naším průvodcem. Loď spouští na řeku v Cooper River a my hned nastupujeme. Nemá sice motor, ale protože pojedeme po proudu, Adam nemusí příliš pádlovat a pouze drží správný směr lodi, abychom nenarazili na mělčinu nebo do skal, které ční ven z řeky. Cestou pozorujeme různé vodní živočichy, ale také krásnou okolní

přírodu. Po nebi pluje jen pár mráčků, takže si plavbu opravdu užíváme i včetně několika divokých peřejí. Jedeme celkem čtrnáct kilometrů až k soutoku Kenai River s Russian River, kde je nejvíce rybářů. Tady řeku i s lodí opouštíme a Adam, který celou cestu zajímavě povídal, nás veze zpět do místa našeho ubytování. Celá cesta trvala okolo tří hodin. Odpoledne chvilku odpočíváme a poté se vydáváme znovu k Russian River. Tentokrát vjíždíme do kempu naším autem, abychom nemuseli tak dlouho jít podél silnice. Auto necháváme na parkovišti u stezky, která vede k Russian Falls. I když vyrážíme dost pozdě odpoledne, potkáváme poměrně dost turistů, kteří se od vodopádů vrací. Není to daleko a zhruba po třech kilometrech jsme tam. Pěkný výhled na peřeje řeky Russian River i nevelké vodopády, které se valí dolů do údolí. Pozorujeme zde poměrně dlouho lososy, kteří vyskakují z vody, aby překonali vodopád i peřeje a dostali se postupně zpět do jezera, odkud pocházejí. Vidíme neuvěřitelné množství lososů pod vodní hladinou. Jen ten medvěd stále nejde, aby si některé z nich ulovil. Nevadí, my se vracíme po stejné cestě zpátky a ještě přecházíme dolů k řece, kde stále loví rybáři. Je jich tu teď večer o mnoho méně, ale stále je to baví. Podél řeky jdeme po dřevěných chodíčkách až k soutoku s Kenai River a zase zpátky. Také tady není v dohledu žádný medvěd. Nás čeká cesta zpátky až do našeho ubytování, kde strávíme druhou noc. Před spaním ještě vyrážíme na večeři do nedaleké vyhlášené restaurace s pěkným výhledem na Kenai Lake. Dnes si dáváme místního lososa a moc nám chutná. Kolem jedenácté večerní uléháme po náročném dni k zaslouženému odpočinku.

21.DEN - STŘEDA 02.ČERVENCE 2014 PŘES WHITIER ZNOVU DO SEWARDU

Od časného rána znovu svítí sluníčko a nebe je krásně azurové. Balíme všechny věci a odjíždíme z malebného Cooper Landing zpět na Seward Hwy, po které pokračujeme na sever až k nenápadné odbočce, která končí po dvaceti kilometrech v městečku Hope. Tady jakoby se čas zastavil. Dlouho nevidíme živou duši a teprve v centru, které představuje jediná prašná ulička, pár lidí potkáváme. Většina míří do místní restaurace, takže je následujeme. Chybně volíme jako první chod polévku, tu si tady totiž nikdo nedává. Restaurace je vyhlášená spíše rybími specialitami, tak ochutnáváme alespoň čerstvého halibuta. Hodně dlouho trvá, než jídlo vůbec dostaneme, ale nedá se nic dělat, žádný jiný obchod v Hope prostě není. Před odjezdem ještě procházíme muzeum, které vzpomíná na dobu zlaté horečky, kdy toto místo bylo osídlené zlatokopy. Krátce po poledni se vracíme zpět na hlavní silnici, která nás dovede severně k Portage. Odtud je možné odbočit směrem na Whittier. Cestou projíždíme údolím, které se jmenuje Portage Valley, a obdivujeme velké množství ledovců, které se v této oblasti nachází. Na konci silnice je Visitor Center, kde se na chvilku zastavujeme a potom už musíme dojet k tunelu. Ten má několik zajímavostí. Měří zhruba šest kilometrů a má pouze jeden pruh společný pro auta i vlaky. Vlaků zde mnoho nejezdí, ale když jedou, mají vždy přednost. Z důvodu povolené nízké rychlosti se vždy na jedné straně čeká zhruba půl hodinky, než je možné vjet do tunelu. Takhle se oba směry střídají celý den až do jedenácté večerní, kdy je tunel

uzavřen. Nejprve se domníváme, že ve Whittier zůstaneme přes noc, ale městečko v zátoce Prince William Sound je opravdu malé, jen několik stovek metrů. Parkujeme u přístavu a procházíme se podél zátoky. Krátká návštěva cukrárny a jinak nic zajímavého. Napadá nás, že bychom mohli přejet ještě jednou do Sewardu. Je totiž stále nádherné počasí, slunce vysoko a tak to není vůbec špatný nápad. Dokonce hledáme loď nebo trajekt, který by nás do Sewardu i s autem odvezl, ale nic takového tady nejezdí. Proto se vrátíme po krátkém čekání opět tunelem do údolí Portage Valley a zpátky k Seward Hwy. Jižním směrem to není zase tak daleko a po hodině a půl svižné jízdy jsme tam, kde naše letošní dovolená vlastně začínala. Nejprve jdeme do místní restaurace na pizzu a poté se snažíme najít ubytování, ale nejsme úspěšní. Nakonec padá volba na známý campground, kde jsme trávili noci už na začátku. Je docela plný, ale jedno volné místečko na nás přeci jen čeká.

22.DEN - ČTVRTEK 03.ČERVENCE 2014 PŘES ANCHORAGE NA GLENN HWY

Ráno ještě jednou procházíme malebné centrum Sewardu a navštěvujeme sprchy, které se v centru také nacházejí. Dnes musíme znovu na sever a to až na poslední silnici, kterou jsme na Aljašce ještě nenavštívili. Jmenuje se Glenn Hwy. Nejprve musíme do Anchorage, protože jinak se k ní nedostaneme. Průjezd Anchorage využíváme k návštěvě závodu, který vyrábí slavné aljašské Ulu nože a také k nákupu zbylých upomínkových předmětů, které nám budou Aljašku připomínat. Při odjezdu z města severním směrem stíháme ještě zastavit v Alaska Native Heritage Center, kde jsou k vidění všechny místní kultury i vzpomínka na historii země. Naproti se nachází velké nákupní centrum, kde také zastavujeme. Teprve ve večerních hodinách opouštíme největší město Aljašky a pokračujeme dále ve směru ke Glenn Hwy. Silnice vede opět napříč a spojuje Anchorage se slavnou a nám již dobře známou Richardson Hwy. Jsou zde překrásné výhledy do údolí, ale také na ledovce, které se poblíž nacházejí. Užíváme si krásné přírody a pomalu hledáme místo na nocleh. Žádné z možných ubytování už není otevřené, takže nám zbývá parkoviště na nejvyšším bodě této silnice.

23.DEN - PÁTEK 04.ČERVENCE 2014 POSLEDNÍ CESTOVNÍ DEN

Dnes je to poslední den na naše cestování, abychom večer vrátili naše auto zpátky do půjčovny. Ráno vstáváme dost brzy a pokračujeme po Glenn Hwy dále na východ. Také dnes pokračují malebné výhledy na okolí a později také na nejvyšší vrcholky národního parku Wrangell-St.Elias NP. Všechny nejvyšší kopce jsou úplně bez mraků a v krásné viditelnosti. Hodně zastavujeme a fotíme

nádherné výhledy do okolí. Chvilku před obědem přijíždíme do Glennallenu na křižovatku s Richardson Hwy a ještě jednou jedeme kousek jižně do Visitor Centra. Místní rangerka nás zve k hodinovému povídání o tomto národním parku, tak neodmítáme. Chyba ! Bez použití repelentu se krátký výlet s dlouhým povídáním mění v děs a hrůzu díky všudypřítomným komárům. Oblečení do krátkých nohavic i rukávů nemáme šanci dotěrnému hmyzu nikam uniknout. S mnoha štípanci se vracíme zpět na parkoviště a odjíždíme zpět po Glenn Hwy směrem na Anchorage. Zastávka je jediná a to v Palmeru, kde nakupujeme zásoby jídla, abychom se večer v Anchorage mohli soustředit jen na balení našich věcí. Nejprve hledáme nějaký použitelný hotel. Ten se nachází velmi blízko půjčovny aut společnosti Enterprise, odkud je také náš vůz a kam ho musíme brzy vrátit. Později zjistíme, že přízemní hotel je plný pochybných existencí a spát tady by mohlo být velmi riskantní. Proto pouze přenášíme všechny naše věci na špinavý pokoj a snažíme se je v krátkém časovém intervalu umístit do našich zavazadel. Moc se nám to nedaří, ale po vyhození několika přebytečných kousků, které můžeme obětovat, máme zabaleno. Rychle čistíme vnitřek vozidla, aby v půjčovně alespoň trochu přimhouřili oko nad prasklým předním sklem, a znovu vracíme zabalené věci do auta. V půjčovně mají dnes zavřeno, což nás maličko překvapuje, ale máme tak více času na hledání vhodnějšího místa pro nocování. To se nám úspěšně daří a dokonce blíž k letišti. Znovu musíme odnést všechny věci do útulného hotelu, který nám nabídl v horních patrech pěkný apartmán a přes čerpací stanici odvést auto před půjčovnu. Klíče vhazujeme do schránky a přemýšlíme, jak se dostat zpátky k hotelu. Milá paní, která také vrací auto do půjčovny, jede taxíkem na letiště a nabízí svezení k hotelu, který je cestou. Jak milé. Večer už dlouho nezevlujeme, chvilku sledujeme velký ohňostroj a potom uléháme k poslednímu spánku na Aljašce. Vždyť zítra už nám to letí domů !

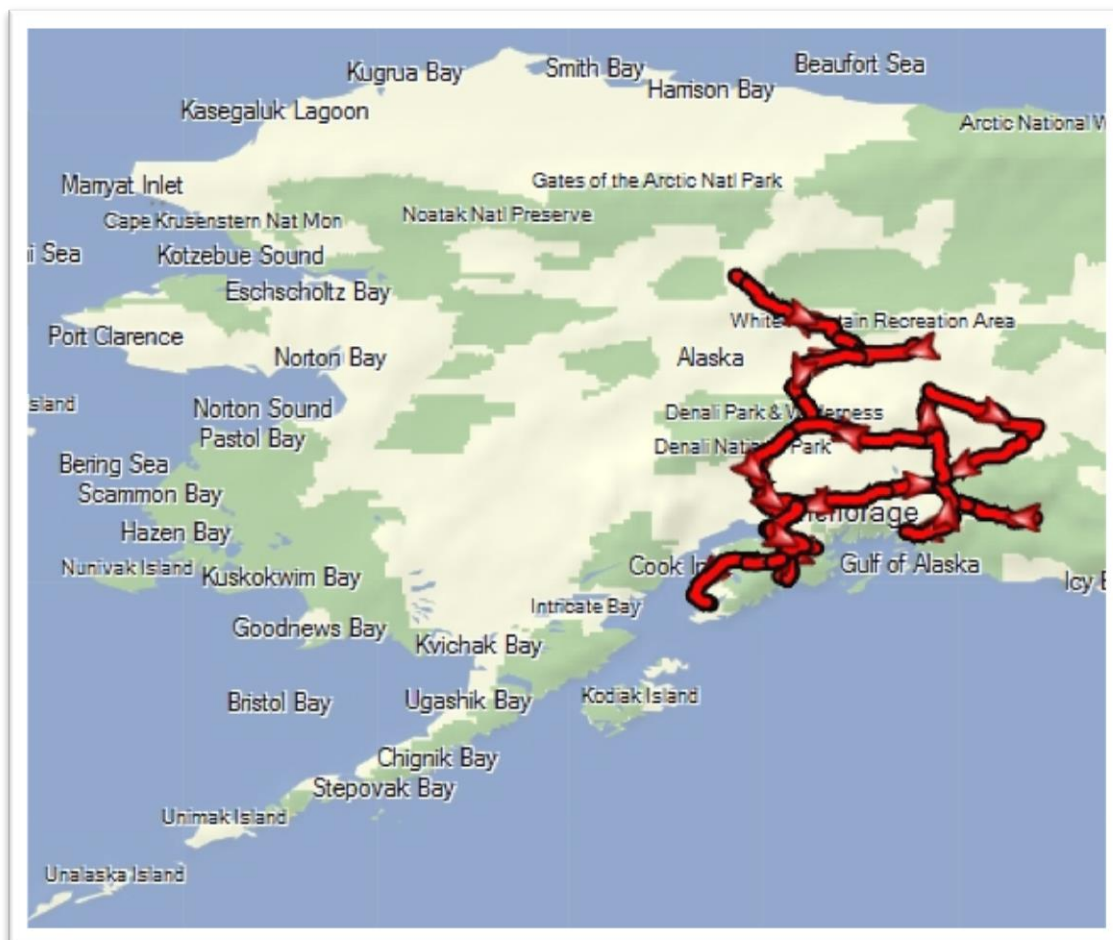
24.DEN - SOBOTA 05.ČERVENCE 2014 S DELTOU NA VĚČNÉ ČASY

Když ráno vstáváme, ještě nemáme ponětí, jak náročné cestování nás dnes čeká. Během brzkého dopoledne se přesouváme na letiště v Anchorage, kam nás veze malý hotelový autobus. Po rychlé kontrole odkládáme naše zavazadla a přesouváme se blíž k letadlu. Čas odletu je stanoven na jedenáctou hodinu a odlétáme skutečně včas. Po hodině letu se však děje něco hodně neočekávaného. Pilot kromě základních informací sděluje cestujícím, že kvůli problémům s předními dveřmi, které nejsou dobře dovřené a ve vysoké letové hladině hodně rezonují, čímž vzniká podtlak, je nucen vrátit se zpět na letiště v Anchorage. Na palubě tím působí malé zděšení, ale naštěstí po nekonečné hodině přistává zpátky tam, odkud jsme před nedávnem odletěli. Problém se ukázal jako drobný, protože ve dveřích zůstal odhozený kelímek od kávy, který znemožnil úplné zavření dveří. Přesto na letišti čekáme poměrně dlouho a to kvůli testu letadla a také provozu, který na malém letišti v Anchorage v sobotu panuje. V době čekání alespoň navštívujeme letištní restauraci a dáváme si posledního halibuta. Je nám jasné, že náš let do Evropy určitě nestihneme. Společnost Delta nám bude muset změnit náš letový řád. Stejným letadlem se vydáváme znovu do nebes a dále

směrem na Minneapolis, kam máme namířeno a odkud poletíme i dále do Evropy. Let trvá necelých pět hodin, ke kterým je nutné přičíst další tři hodiny časového posunu vpřed. Kromě silné bouřky v druhé polovině letu se nic významného neděje. Teprve po přistání to začíná být zajímavé. Po opuštění letadla, kolem jedné ranní místního času, nás čekají v letištní hale nové letenky do Evropy, kde zjišťujeme novou dobu odletu o den později, ve dvě odpoledne místního času. Společnost Delta nám do té doby pohlídá velká zavazadla a přidělí hotel poblíž letiště. Na cestu nás ještě vybavuje toaletní taštičkou a vouchery na jídlo i taxík. Letiště je pohaslé a prázdné, protože je dlouho po půlnoci místního času. Taxík nás odváží na hotel, ale do toho správného se trefuje teprve na podruhé. Už zde čeká slušná fronta těch, kteří sem přijíždějí před námi. Teprve kolem třetí ranní místního času uléháme ke spánku a to docela dost unavení z náročných adrenalinové cesty.

25.DEN - NEDĚLE 06.ČERVENCE 2014 ZASE JSME DOMA

Abychom naspali co nejvíce hodin, ráno vůbec nespěcháme. Těsně stíháme snídani na hotelu a potom se pomalu přesouváme k recepci, kde nám v pravé poledne přistaví malý autobus, který nás odveze na letiště. Ve dvě odpoledne už směřujeme do letadla. Doufáme, že do toho samého naloží také naše velká zavazadla, která přes noc zůstala na letišti. Let do Amsterdamu je pohodový a trvá necelých devět hodin, ke kterým je nutné připočítat sedmihodinový časový posun směrem vpřed. V hlavním městě Holandska přistáváme v pondělí před šestou ranní. Velmi krátký čas máme na přesun k letadlu do Prahy. Ještě musíme stihnout check-in a potom už běžíme k bráně, která se nachází na druhé straně velkého mezinárodního letiště. Naštěstí stíháme a problém máme pouze s dohlášením našich jmen do systému. To se dost protahuje, takže letadlo na nás musí čekat a dokonce nás letuška odvádí sama do letadla. Malé letadlo značky Fokker 70 je docela plné a jen těžko sem dostáváme naše 'příruční' zavazadla. S malým zpožděním nakonec úspěšně odlétáme v 06.50 ráno do Prahy. Let trvá jeden a půl hodiny a letadlo ho zvládá naprosto bez problémů. Přesně v půl osmé dosedáme na letišti Václava Havla v Praze a jsme tak po dvaceti šesti dnech strávených v divočině zase doma. Když zjišťujeme, že také naše kufry jedou po zavazadlovém pásu, jsme spokojeni. Zbývá jen zavolat náš vůz, který parkujeme tradičně na soukromém parkovišti majitele, který nás už mnoho let zná. Kolem jedenácté dopolední jsme doma v Liberci, kde na nás začíná padat únava z přicházející aljašské noci. Na letošní dovolenou nám zůstanou opět krásné vzpomínky.

ZÁKLADNÍ STATISTIKA:

POČET KILOMETRŮ: 7.047 KM

SPOTŘEBA BENZÍNU: 161,07 G (= 610,1 L)

PRŮMĚRNÁ SPOTŘEBA: 8,65 L / 100 KM